

V těchto hodinách se blížíme k závěru toho časového úseku, kterému se říká občanský rok a jenž nese pořadovou číslovku 2011. A tak je jistě na místě pokusit se o jeho přehlednutí, zhodnocení / činí tak všichni, kdo berou život jako dar či příležitost /. – Jistě jsme v končícím roce prožili celou řadu událostí, které nám způsobily radost a za které jsme vděční. Byla to samozřejmost nebo dar ? – Byly tu ovšem i děje, ze kterých jsme radost neměli. Pravda, jsou již za námi. Ale jistě nás nějakým ne -dobrým způsobem poznamenaly. Je to svým způsobem břemeno. Jak s ním naložíme ? – A byly tu bezpochyby i děje, které se naším přičiněním – někdy i vědomým - nevydařily. Co s nimi a jak dál ? Necháme je „ ležet “ v prostoru, který za několik hodin skončí / „ zahodíme je “, utečeme od nich jako malé děti, ponecháme je jejich vlastnímu osudu ? /. Nevstoupí s námi do dalšího úseku bez ohledu na to, jest – li si to přejeme nebo nikoliv / může to být jakási „ nálož “, která může kdykoliv „ rozpoutat dílo zkázy “ / ?

My však na tomto předělu, rozhraní nestojíme sami, ale smíme naslouchat, být spojeni s těmi, jimž světil „ jisté poselství “ Ten, který v lásce uspořádal tento svět tak, že je možné v něm vést vnitřně bohatý a nadějeplný život.

A k tomuto uspořádání / daru / světa patří i čas. Není to tedy moc, síla, která by si mohla dělat, co si usmyslí, umane. Pán Bůh člověku nabídl čas jako možnost, příležitost a jenom na člověku záleží, jak s ní naloží, co do ní vkládá. A jak se ukazuje, s těmito „ vklady “ bývá všelijaké.

Stává se více než často, že člověk s touto příležitostí zachází víc než prapodivně. Je až nápadné o kolika případech takového politováníhodného zacházení s časem vypráví již kniha „ začátků “ / Genesis, svým způsobem jakási čítanka stále se opakujících příběhů života člověka / – „ bratrovražda “ (Gn 4), pokus o zotročení Země (Gn 11, opak „ obdělávání a střežení “ Gn 2, 15), podvod zajišťující blahobyť (Abraham v Egyptě Gn 12)/. Takřka každá kapitola nějaká „ nevydařenost “.

Je tu však ještě tato „ varianta “ – „ služebník špatný a líný “ / Mt 25, 26 („ špatnost “ v tomto případě ovšem neznamená „ vadu, poruchu “, ale úmysl, „ program “ – „ ne - milosrdný služebník “ - Mt 18, 32 . A s „ leností “ souvisí pohodlnost , určitá forma sebelásky a zbabělost, ne – důvěra, ne - naděje /. I to je nedobrý vklad. A protože pro bibli tento svět není jen shlukem osamělých jedinců, pak tyto nejrůznější „ nevydařenosti “ nejsou jenom jejich soukromou záležitostí.

Bible ovšem nepopisuje jenom to, co se nevyvedlo, ale ona přichází s nabídkou, řešením. A jedním z nich je Boží milosrdenství / „ Bůh činící milosrdenství “ – Ex 28, 6 /. Oč v něm běží ?

Boží milosrdenství není záplava citů, která si vytkla za cíl smést, / „ spláchnout “ / to, co se nevydařilo. Ale je to odpověď na to, čím člověk narušuje Boží plány a záměry / které se dějí, uskutečňují v tomto světě, v této době /. Proto Samařan v jednom z nejznámějších podobenství zařazeného evangelia uspořádaného Lukášem, spisu, kde myšlenka Božího milosrdenství patří k ústředním - „ ošetřuje, ovazuje, vysazuje na mezka, odváží do bezpečí, kde se stará a platí “ / Lk 10, 34 / a v dalším příběhu, pohledu na tyto záležitosti zvaném o marnotratném synovi „ otec běží vstříc a uspořádá hostinu “ / Lk 15, 20nn / tomu, který se vůči němu tak hanebně zachoval. Tedy milosrdenství jako pomocná ruka, která umožňuje se rozejít s tím ne – dobrým a začít znova. Jistě je vhodné pro dokreslení připomenout tento výrok ze sbírky Žalmů – „ Tvé milosrdenství mě vytáhlo z nejhlubší jámy “ / 86, 13 /.

A protože v milosrdenství nejde jenom o city, pak se smíme setkat i s výrokem, který dává do souvislosti „ milosrdenství, spravedlnost a pokoj “ / Ž 85, 10 /. Kdy spravedlnost není nástroj proti druhému, což mohu obratně využít ve svůj prospěch. A pokoj není jakýsi stav neútočení, kdy se pravda nepereme, ale k srdci jsme si nepřirostli. Spravedlnost je hranicí, mezí proti Zlému, Rozvracejícímu, prostoru, kdy i křehký a slabý může důstojně žít. A pokoj je dění přicházející z Boží strany, které takový život zaručuje / znovu uvádí v život onu spravedlnost, „ aktualizuje ji “ (není v nečinnosti) /.

Tak tedy co s končícím občanským rokem 2011 ?

Jistě to nebyl „ jakýsi řetězec “ 365 „ (neosobních) okýnek “ v pomůcce zvané kalendář, ale byly to „ naše děje “. A tak chceme především poděkovat za to, co nám dělalo radost.. Někdy se mi zdá, že jsme zkaženi dobou a proto pokládáme za dobré jenom to, co odpovídá naší představám a plánům. Podle bible je ale dobré to, co má souvislost s Božími plány a jenom když je člověk do nich zapojen skutečně dobře žije. A tak si troufám povědět, že toho dobrého bylo víc než si připouštíme. Zkusme si udělat v těch několika posledních hodinách jakousi „ inventuru “.

V tom končícím roce byla nepochybně celá řada dějů „ nepovedených “. Jistě je tu celá řada zranění – a to nejenom těch, kdy do nás „ vrazili “ ti druzí, ale ve kterých jsme byli my „ hybately “ či strůjci. A opakovaná zkušenost praví, že ze zranění se může stát břemeno či bludný kruh. Bible v těchto souvislostech připomíná Boží milosrdenství, Boží vstup do těchto neblahých dějů, kdy se Bůh ujímá, kdy to nedobré „ zneškodňuje “ a kdy otevírá možnost nového začátku. I tuto jedinečnou možnost, příležitost je třeba na tomto předělu připomínat. A nejenom popisně / že tu je /, ale i prosebně / v pokoře a důvěře vztahujeme ruce k této nabízené možnosti, protože skutečné řešení těchto záležitostí je nad naše schopnosti /.

Kolem nás se roztáčí ona pověstná silvestrovská hehe, která mají zamaskovat mnohou bezradnost mnohých. Jsem rád, že takovou cestou nemusíme jít.

Tábor 31.12. 2011

vstup: 1 Par 16, 34
čtení: Ž 103, 1 - 14
před: Ex 34, 6